

RAMON SOLSONA, *Les hores detingudes*. Barcelona: Quaderns Crema, 1993.

"*Les hores detingudes* encavalla diferents històries d'amor: la passió pel món clàssic que trasbalsa la protagonista, la bella relació amorosa trenada amb el seu marit, un exquisit tracte paterno-filial i el platonisme crepuscular d'un vell professor. I ho teixeix en la novel·la d'una mort anunciada i de desenllaç previsible. Tot i això, no hi ha res gratuït: el novel·lista té les seves raons i la més important neix de la consideració que el tramata argumental importa menys que no pas la reflexió sobre aspectes trascendents de la vida. En aquest cas, la història és al servei d'una profunda especulació lírica sobre la realitat de l'amor i la mort, la novel·la s'amara amb aires de poema i troba el punt més dolç en les consideracions elegíiques i en una meditació plural sobre l'amor."

Isidor Cònsul, *Avui* (6-abril-1994)

MARIA BARBAL, *Ulleres de sol*. Barcelona : La Magrana, 1994.

"Los cuatro primeros párrafos de *Ulleres de sol*, último libro, por ahora, de Maria Barbal, quedarán seguramente como una de las mejores páginas de la literatura catalana, dignas de figurar en todas las antologías. Justifican, ellos solos, la aparición de este volumen de narraciones -o novelas cortas, como prefiere llamarlas la autora-, muy distintas, en cuanto a temática, a los escenarios habituales de sus obras anteriores. Son cuentos urbanos, nada lineales, de compleja estructura y argumento evanescente."

Jaume Fabre, *El Periódico* (2-març-1994)

ISABEL-CLARA SIMÓ, *La salvatge*. Barcelona: Columna, 1994.

"A l'hora de parlar de la seva última novel·la, *La salvatge* -història d'una relació possessiva entre un home ja gran i una adolescent, a qui ell s'entesta a educar a la seva manera- explica: No he volgut escriure sobre el mite de Pigmalión, tot i que té uns simbolismes força interessants. El que jo volia era escriure sobre la possessió, sobre la usurpació de la llibertat de l'altre a tots els nivells, una usurpació que sempre desemboca en violència. La violència és el resultat inevitable d'una situació de domini(...) La meva tesi és que el nazisme és execrable no perquè creés els camps de concentració sinó perquè inevitablement els havia de crear'."

Xavier Moret. Entrevista a *El País* (17-març-1994)

JORDI COCA, *Louise. Un conte sobre la felicitat*. Barcelona: Destino, 1993.

Definía Maeterlink lo "trágico cotidiano" como lo opuesto a la exteriorización de las aventuras melodramáticas. Se trata de mostrar lo que hay de sorprendente en el hecho de vivir. De mostrar la existencia de una alma en sí misma, en medio de una inmensidad que nunca se mantiene inactiva. Jordi Coca, que hace diez años tradujo y prologó a Maeterlink ha tomado la figura de una joven estudiosa del autor simbolista, para escribir un relato que se ajusta a las directrices de su teoría teatral. Coca ha variado totalmente la decoración del escenario de su modelo. Lo ha iluminado con una claridad cortante y ha presentado a la protagonista como un ser candoroso que vive la existencia pragmática de quien se ha criado en una familia de clase media."

Julià Guillamon, *La Vanguardia* (10-diciembre-1993)

CARME RIERA, *Dins el darrer blau*. Barcelona: Destino, 1994.

No se olvide que todo ello es historia que se escribe a través de una novela, la más densa, ambiciosa y convincente de la autora, capaz de emanciparse de la realidad a fuerza de fantasía y palabra para constituir la quimera de una realidad paralela. Es la lectura que personalmente elijo. Es en el ámbito de la ficción donde la claridad ilumina el drama intemporal del individuo, víctima del poder que lo domina y de los fanatismos que lo humilan y aniquilan."

Robert Saladrigas, *La Vanguardia* (4-març-1994)

ANTONI PUIGVERD, *Paper de vidre*. Barcelona: Quaderns Crema, 1993.

Las referencias a Henry Miller no han tardado en circular. Alguien, mirando fotos del autor, un poeta professor de Girona con cara de buen chico, no ha podido evitar las comparaciones, de signo opuesto, con los maravillosos poemas eróticos de Salvat Papasseit. Los mas sensatos han recordado que entre la ficción y la realidad está la literatura. Los mejores escritores han utilizado la pluma para exorcizar sus fantasmas y crear un mundo donde todo -absolutamente todo- es posible. En estos tiempos de falta de imaginación no puede negarse a Antoni Puigverd ser la excepción a la regla. Coraje no le ha faltado, aunque corre el riesgo que el exceso, llevado al límite, impida fijarse en los valores literarios y convierta el libro en pieza de estudio más que en obra de arte."

Jaume Fabre, *El Periódico* (16-febrer-1994)

JOSEP Mª de SAGARRA, *La ruta blava*. [Selecta. Barcelona, 1954]. Edicions 62/
Editorial Destino. Barcelona, 1986

El llibre podria ésser recomanat, al marge de qualsevol preferència literària, per la magnífica pintura que hi fa dels "paradisos oceànics" tal con són, o tal com, acabada la lectura, no ens queda cap dubte que són. Però la capacitat per a aconseguir aquest resultat també és una excel·lència literària. Darrera la visió que dóna de la Guadalupe, de la Martinica, del canal de Panamà, de Tahití i de les illes de la Polinèsia, de les goletes i dels paquebots, apareix l'espectacle de veure'l a ell, l'autor, movent-se en aquell món, amb la vista i l'orella i l'olfacte en amatents; sense cap mica de pedanteria, però amb la sensibilitat treballada i desperta, i amb la lucidesa del qui sap destriar el gra de la palla i veu clares les motivacions i les misèries humanes, alhora que no es deixa perdre res del que aquelles terres li ofereixen de novetat i de bellesa. La visió de les illes a través de les roques i dels arbres, dels ocells i dels peixos, dels zoòfits i de les fruites, d'una precisió plena de suggeriments, aconsegueix una categoria excepcional."

Maurici Serrahima, *Serra d'Or* (juny-1965)